

Mateřská školka

Povídání o mateřské školce bych věnovala vzpomínce na paní **Zdenku Špačkovou**, která byla první učitelkou naší školky.

1. května 1946 byla v Medlešicích v zámku otevřena mateřská škola. Přihlásilo se 26 dětí ve věku od 3-6 let.

První výpomocnou učitelkou byla ustanovena **Zdenka Hlavatá** (provdaná Špačková). Tehdy jí bylo 19 let. V roce 1950 byla přeložena do Chrudimi a na její místo byla jmenována paní **Marie Zelená**.

Foto a text připravila Jitka Mačátová

Pivovar Medlešice 1913

Starší skupinová fotografie pochází z 8. prosince 1913. Že se jedná o pivovar v Medlešicích, dokládá i nápis křídou na „voršofu“ neboli dřevěné lopatě na obracení sladu, kterou třímá muž stojící vlevo. Jeho jméno však bohužel již neznáme ... Zato můžeme jmenovat tři hlavní postavy snímku. Uprostřed sedící, mohutnou postavou se vyznačující, je pan Antonín Richtr, majitel pivovaru. Pivovar zakoupil od chrudimské sladovny společně s Václavem Hörbingrem 10. března 1910, ale již 1.12. 1911 vykoupila Hörbingerův podíl choť A. Richtra, paní Růžena. Po první světové válce, konkrétně 20. května 1919, prodali manželé pivovar Vladislavu Zemanovi. Říkalo se, že ten získal prostředky ke koupi z valné části z manželčina věna, manželka pocházela ze statku v obci Dědek u Bohdanče.

Po levé ruce pana Richtra sedí pan podstarší, tehdy ovšem teprve sedmadvacetiletý Josef Smutný. Ve funkci podstaršího působil v medlešickém pivovaru od roku 1912 až do roku 1943. Po pravé ruce majitele pak sedí jediná administrativní síla v pivovaru – pan účetní. Jeho jméno žel nemůžeme uvést s jistotou... snad se jmenoval Ronský. Nicméně i on působil v pivovaru desítky let, až do roku 1945.

Na druhém snímku pak oba posledně jmenovaní pánové, někdy ve čtyřicátých letech, sedí před verandou pivovarské vily, pan Richtr však mezi nimi už pochopitelně není.

V souvislosti s panem podstarším, jakožto duší vlastního procesu výroby piva, ještě udělejme malou odbočku a připomeňme, že medlešický pivovar sice po roce 1945 přestal na více než 50 let vařit pivo, nicméně tradice zdejších pivovarníků pokračovala v pivovarech jiných. Oba synové majitele pivovaru se doma také vyučili řemeslu a po roce 1948 odešli do světa, kde působili nejprve na přelomu čtyřicátých a padesátých let v pivovaru v Teheránu. Později odešli do Jižní Ameriky do Argentiny, kde se Vladislav, “Sláva” Zeman, usadil a provozoval pivovar v El Chaltén. Adolf, “Ad’a”, se na přelomu padesátých a šedesátých let přesunul na sever do Spojených států, na Aljašku. Tam založil a provozoval v městě Anchorage, jak sám říkal, nejsevernější pivovar na světě.

Ovšem i syn pana podstaršího Antonín, který získal křestní jméno právě v roce 1913 po svém kmotru Antonínu Richtrovi, se stejně jako bratři Zemanové vyučil v Medlešicích a také následně významně působil ve svém oboru. V roce 1937 nastoupil do smíchovského pivovaru v Praze. V době války byl společně s bratry Zemanovými nasazen v Německu v mnichovském pivovaru Hoffbrau. Po válce též společně absolvovali Odbornou školu pivovarskou v Praze. Pak se už se ovšem osudy rozdělily. Antonín Smutný působil ve sladovnách v Táboře a později v Chrudimi.

V letech 1954-1958 vedl pivovar v Uherském Brodě a mezi léty 1959 až 1970 byl ředitelem známého brněnského pivovaru Starobrno. Na závěr kariéry ještě působil v pivovaru v Jihlavě.

Fotografie a text: Vlastislav Smutný